

ת"פ 32482/12/15 - מדינת ישראל נגד יוסף חוג'יראת

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 32482-12-15 מדינת ישראל נ' חוג'יראת(עציר)

לפני
בעניין: כבוד השופט מוחמד עלי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף חוג'יראת (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתב האישום והכרעת הדין

1. הנאשם הורשע בהכרעת דין שניתנה לאחר ניהול הליך ראיות בעבירות של הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, וזוכה מעבירת שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין שיוחסה לו בכתב האישום.
2. ואלה העובדות שהוכחו במשפט: ביום 10.12.2015 סמוך לשעה 17:45 הסיג הנאשם גבול למוסך "מגס פחחות וצבע בע"מ" (להלן: **המוסך**) הממוקם בשד' ההסתדרות 215 בחיפה, בכדי לעבור עבירה. הנאשם נכנס למוסך, שלא היה פעיל באותה העת ושעריו היו סגורים, מדלת שירות שהייתה פתוחה. באותו מעמד גנב הנאשם מהמוסך מברגה בשווי של ₪ 1,200 באופן שנטל את הכלי, נשאו עמו ועזב את המקום.
- ביום 11.12.2015 בשעה 13:30 לערך בסמוך למוסך, לאחר שמר ויסאם בחוס, הבעלים של המוסך (להלן: **המתלונן**), הבחין בנאשם הולך בסמוך למוסך, וביקש לעכבו עד להגעת המשטרה אותה הזמין, פנה הנאשם למתלונן וביקש ממנו שלא להזמין משטרה שכן הוא יחזיר לו את המברגה. בהמשך, הוסיף הנאשם ואמר: "אני יחזיר לך את המברגה אם תבטל משטרה, אני חולה לב ויש לי תנאי 5 שנים, לא היה לי מה לאכול, יש לי ילדים, חיפשתי נחושת, אם תבטל משטרה אף אחד לא יתקרב לך בלילה לעסק". משהבין הנאשם שאין בכוונת המתלונן לבטל את הזמנת המשטרה, הוסיף ואמר לו: "לא כדאי לך, לא יהיה לך טוב, תיקח תעודת זהות, נעשה סולחה. בוא אני אחזיר לך את המברגה". בכתב האישום נטען כי במעשים אלה עשה הנאשם דבר כדי למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. הגם שעובדות אלה הוכחו, החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה מעבירת שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, שיוחסה לו.

טיעוני הצדדים לעונש

3. בא-כח המאשימה טען לעונש, פירט את הערכים המוגנים והפנה לנסיבות המקרה. נטען כי מתחם

עמוד 1



העונש ההולם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל. אשר לגזירת העונש בתוך המתחם, הפנה בא-כח המאשימה לגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (הוגש וסומן ת/1) הכולל 18 הרשעות, בין היתר בעבירות סמים, רכוש ואלימות. נטען כי למן הרשעתו הראשונה של הנאשם בשנת 1979 הוא לא מפסיק לבצע עבירות ולהזיק לחברה, וכי לחובתו ארבעה מאסרים מותנים (גזרי הדין הוגשו וסומנו כדלקמן: ת"פ 32238-10-13 - ת/2; ת"פ 23282-11-12 - ת/3; ת"פ 49406-09-14 - ת/4; ת"פ 53043-09-14 - ת/5) שעונשי המאסר המותנה שהוטלו בהם עומדים במצטבר על 19 חודשים. לטענת בא-כח המאשימה, ממקרא גזרי הדין עולה כי הערכאות השונות לא מיצו עם הנאשם את הדין ונתנו לו הזדמנויות רבות לתקן דרכיו, אך הוא שב וביצע עבירות, ועל כן הגיעה העת למצות את הדין עמו. כן נטען כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה, והורשע לאחר הליך שמיעת ראיות בו העידו כל עדי התביעה. על כן, ביקש בא-כח המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר במתחם הנטען, להפעיל את כל המאסרים המותנים במצטבר בינם לבין עצמם ובמצטבר לעונש המאסר שיוטל בתיק זה, וכן להטיל מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

4. הסנגור טען כי נסיבות המקרה דנן אינן חמורות, שכן הרכוש שנגנב אינו בעל ערך גבוה במיוחד, ולגישתו עבירת הגניבה "נבלעת" בעבירת הסגת הגבול. לטענת הסנגור, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר שלרוב מוטלים בעבודות שירות. נטען כי אין לזקוף את ניהול ההליך לחובת הנאשם, שכן בסופו של יום הוא זוכה מן העבירה של שיבוש מהלכי משפט. הסנגור הדגיש בטיעונו כי הפעלת כל המאסרים המותנים מובילה לתוצאה לא מידתית, שכן בגין עבירות שאינן חמורות במיוחד ירצה הנאשם עונש מאסר ארוך. לטענתו, יש להתחשב בעובדה שהמאסרים המותנים בשני גזרי דין (שסומנו ת/2 ות/5) הוטלו על הנאשם כאשר הוא היה אסיר, ולא היה מיוצג, ולכן נוצר מצב בעייתי שבו תלויים ועומדים נגדו ארבעה מאסרים מותנים, בעוד שלו היה מיוצג יכול היה לצרף את התיקים ולא היו עומדים לחובתו תנאים כה רבים. הסנגור טען כי אין הוראה סטטוטורית לפיה יש להטיל מספר מאסרים מותנים במצטבר בינם לבין עצמם, ולטענתו יש להטילם בחופף, והוא הפנה לפסיקה. כן טען כי גם לגופו של עניין יש סיבה מוצדקת שלא להטילם במצטבר, וזאת לאור התוצאה הבלתי מידתית שתיגרם. לבסוף הפנה הסנגור לנסיבותיו של הנאשם: גילו; נסיבותיו האישיות והמשפחתיות; התמכרותו לסמים; ולעובדת מעצרו בתיק הנוכחי. לאור האמור, ביקש הסנגור שלא למצות את הדין עם הנאשם, וטען שעל התוצאה הסופית להיות הולמת לעבירות בהן הורשע בתיק הנוכחי.

מתחם העונש ההולם

5. כידוע, מלאכת גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעתו של מתחם עונש הולם ולאחר מכן גזירת העונש בגדרי מתחם העונש (סעיף 40ג' לחוק העונשין), כשבתוך כך יש לבחון האם קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, שהינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

6. הנאשם הורשע בעבירות של הסגת גבול פלילית וגניבה. המדובר בשתי עבירות רכוש אשר הערך



המוגן בהן הוא בעיקר שמירה על הקניין. עבירת הסגת הגבול נועדה בעיקר להגן על קניינו וחזקתו של אדם במקרקעין, על כל אגד הזכויות הנלווה לכך. בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מלמדת שאין המדובר ברף חומרה גבוה. נסיבות ביצוע העבירות היו בכך שהנאשם נכנס למוסך בשעת ערב דרך דלת פתוחה סמוך לשעת סגירת המוסך, ולגבי הפגיעה הקניינית - תוצאת המעשים הייתה גניבת מברגה בשווי 1,200 ₪. כפי שמפורט בהכרעת הדין, למחרת היום, הבחין בעל המוסך בנאשם וזה האחרון הודה בפניו שגנב את המברגה וביקש ממנו שלא יזמין משטרה וכי הוא יחזיר את המברגה. יצוין כי בסופו של דבר המברגה לא הוחזרה.

7. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה, ולנסיבותיו האישיות של הנאשם לרבות גילו ועברו הפלילי. לצורך השוואה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 9043/14 **ברשת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.1.2015) - עבירות של הסגת גבול, גניבה, שבל"ר ונהיגה ללא רישיון נהיגה, נאשם בן 21, ללא עבר פלילי, נדון ל-6 חודשי עבודות שירות ועונשים נלווים. ת"פ (שלום עכו) 50329-01-15 **מדינת ישראל נ' יבדייב** (פורסם בנבו, 22.3.2015) - עבירות של הסגת גבול וניסיון גניבה, נאשם עם עבר פלילי מכביד בעבירות רכוש, נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה בן 10 חודשים ועונשים נלווים. ת"פ (שלום ראשל"צ) 60264-10-13 **מדינת ישראל נ' גריף** (פורסם בנבו, 3.11.2014) - עבירות של הסגת גבול, ניסיון גניבה וגניבה, נאשם עם עבר פלילי בעבירות רכוש, נדון ל-7 חודשי מאסר בפועל, מחציתם במצטבר לעונש אחר שריצה וכן עונשים נלווים. ת"פ (שלום רמלה) 49112-04-14 **מדינת ישראל נ' אלפקיר** (פורסם בנבו, 18.11.2014) - עבירות של הסגת גבול פלילית וגניבה, הנאשם נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

8. לאור המבואר לעיל ובהתחשב בנסיבות המקרה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם כולל מאסר שניע בין מספר חודשי מאסר שבמקרים המתאימים יוטלו בעבודות שירות, לבין 8 חודשי מאסר בפועל, זאת בנוסף למאסר על תנאי. בנסיבות העניין ולאחר נסיבות חייו הקשות של הנאשם ותקופת המאסר שתוטל עליו, איני רואה להכליל במתחם קנס, להבדיל מפיצוי בגובה הרכוש שנגנב.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

9. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם, יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק העונשין). אפרט את השיקולים ששקלתי בעניין זה:

(-) הנאשם אינו צעיר, יליד 1962 ואב ל-7 ילדים. מובן שיש לתת משקל לגילו של הנאשם ולנסיבותיו האישיות.

(-) לחובת הנאשם הרשעות קודמות וניתן לומר כי עברו מכביד. עברו כולל 18 הרשעות קודמות בגין עבירות רכוש, אלימות וסמים. בעבר ריצה הנאשם מאסרים בפועל והוטלו עליו מאסרים על תנאי שלא היה בהם כדי להרתיעו. הרשעתו האחרונה של הנאשם היא מיום 5.5.2015 בעבירת גניבה. יצוין כי חלק מההרשעות הקודמות שמצוינות בגיליון ההרשעות הקודמות - התיישנו.

(-) הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו ועמד על שמיעת הראיות. מובן שאין לזקוף את ניהול המשפט לחובת

הנאשם. משמעות הדברים שלא עומדים לזכות הנאשם שיקולים בדבר הודאה ולקיחת אחריות. יצוין גם כי בסופו של הליך ההוכחות זוכה הנאשם מן העבירה של שיבוש מהלכי משפט.

(-) הסנגור ציין בפניי כי הנאשם מכור לסמים ונאבק בהתמכרויות לאורך השנים. אמנם לא הובאו בפניי נתונים ואסמכתאות המעידות על כך, אך ניתן להסיק מרצף הסתבכויותיו עם החוק ואופי ההרשעות הקודמות, שנסיבות חייו של הנאשם אינן פשוטות, וכי ברק לביצוע העבירות התמכרות לסמים.

(-) הנאשם עצור במעצר של ממש תקופה ממושכת, החל מיום 11.12.2015 ועד למועד מתן גזר הדין.

המאסרים על-תנאי

10. הסוגיה העיקרית הטעונה הכרעה במקרה הנוכחי קשורה לקיומם של ארבעה מאסרים על תנאי, שהוטלו במסגרת ארבעה גזר דין שונים, שהרשעת הנאשם בתיק זה מקיימת את התנאים בהם ומביאה להפעלתם. בא-כח המאשימה ביקש להפעיל את המאסרים המותנים במצטבר בינם לבין עצמם ובין העונש שיוטל בתיק זה. מנגד, לטענת הסנגור, יש להורות על הפעלתם בחופף.

11. הוראת המחוקק, שמצאה ביטוי בסעיף 58 בחוק העונשין ברורה. בדרך כלל הפעלת עונש מאסר על תנאי תעשה במצטבר לעונש המאסר שמוטל, ותקופות המאסר יחפפו רק אם קיימים "טעמים שיירשמו". ראו למשל: ע"פ 4716/12 **מדינת ישראל נ' דטסה** (פורסם בנבו, 6.6.2013); רע"פ 8579/12 **דנינו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.7.2013), אשר בו חזר בית המשפט והזכיר את הדברים שנקבעו בע"פ 3869/09 **סלימן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.12.2009).

12. בהקשר זה יש להבחין בין שני מקרים, המקרה הראשון בו הוטלו מספר תנאים באותו גזר דין, המקרה השני - בו המאסרים המותנים הוטלו בגזרי דין נפרדים. המקרה שלפנינו נמנה על הסוג השני. בפסיקת בית המשפט המחוזי נדונה השאלה, האם הכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין חל גם במקרה בו על הפרק מספר מאסרים על תנאי שהרשעת הנאשם בתיק הנוכחי גורמת להפעלתם. בעניין זה קיימות מספר דעות בפסיקת בית המשפט המחוזי, לגבי כלל המוצא שיש להפעיל. לפי דעה אחת נקודת המוצא היא הפעלה בחופף של התנאים (עפ"ג (מחוזי חיפה) 20857-03-14 **אוסמזגין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.5.2014)). לפי הדעה האחרת - סעיף 58 לחוק העונשין חל גם במקרה של ריבוי תנאים (עפ"ג (מחוזי חיפה) 39724-04-14 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.8.2014); עפ"ג (מחוזי חיפה) 16297-07-14 **מדינת ישראל נ' גנאם** (פורסם בנבו, 18.9.2014)). ואולם לפי שתי הדעות שיקול הדעת לעולם נשמר לבית המשפט, אשר מוסמך בנסיבות המתאימות לסטות מנקודת המוצא ולקבוע הפעלת התנאים במקרה הספציפי בחופף או במצטבר.

13. בגזר הדין שניתן על ידי בת"פ (שלום קריות) 42158-10-14 **מדינת ישראל נ' ציקבשוילי** (28.1.2015) (להלן: **עניין ציקבשוילי**) סקרתי את הדעות השונות בהרחבה, והבעתי את העמדה כי "כאשר הפניית המבט אל העבר מגלה כי שני התנאים הוטלו בעקבות שני מקרים נפרדים, הכלל הוא כי יש להפעילם במצטבר, אחרת נימצא מחטיאים את תכליתו של המאסר על תנאי, ונימצא מבטלים במידה מסוימת את העונש שהוטל על אחד המקרים בעבר בו הוטל מאסר על תנאי,



שהגיונו בצדו". עם זאת, הוספתי וצינתי ש"אין משמעות הדברים כי אין לשקול בכל מקרה חפיפת התנאים. יש לשקול את אופן הפעלת התנאים, גם אם מקורם בגזרי דין נפרדים ובמעשים עברייניים נפרדים על רקע הנסיבות של המקרה וניתן אף להתחשב בכך שהמדובר במספר תנאים כשיקול - בין יתר השיקולים - לגבי אופן הפעלתם, אולם כאמור, אין לקבוע כלל בדבר הפעלתם בחופף".

14. הסנגור הפנה בטיעונו, בין היתר לעפ"ג (מחוזי חיפה) 40239-08-15 **מדינת ישראל נ' סאהג'יאן** (פורסם בנבו, 11.11.2015). בעניין זה דובר על הפעלת מספר מאסרים מותנים שניתנו בשלושה גזרי דין שונים. בית משפט השלום קבע שיש להטיל את המאסרים המותנים בחופף. בית המשפט המחוזי (כב' השופטת נאות-פרי) אישר את התוצאה בין היתר מן הנימוק כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם, אך ציין שההפעלה של כל העונשים המותנים מביאה לתוצאה לפיה חלקם "נבלעים" בעונש הארוך מבין העונשים המותנים, והמטרה אשר לשמה הוטלו שאר המאסרים המותנים לא מתגשמת במלואה. באותו מקרה הספציפי ציין בית המשפט המחוזי כי בית משפט השלום נימק את עמדתו והתחשב בין היתר בנסיבות חייו של הנאשם, בחרטה שהביע ובהפנייתו להליך גמילה. באותו מקרה הפנה בית המשפט המחוזי לע"פ 4517/04 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(6) 119 (2005) (להלן: עניין **מסארווה**), שם הורה בית המשפט על חפיפה מלאה של מאסרים מותנים שהופעלו; ולרע"פ 4935/12 **עמאר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.1.2013). יצוין כי עניין **מסארווה** דן בהפעלה של מאסרים מותנים שניתנו באותו גזר דין להבדיל מענייננו בו הוטלו המאסרים על תנאי במספר גזרי דין שונים ונפרדים.

15. עינינו הרואות, אופן הפעלת עונשי מאסר על תנאי, בחופף או במצטבר, היא נקודת מוצא בלבד. לא בכל מקרה ומקרה התוצאה הצודקת תיגזר מנקודת המוצא לפיה יש להפעיל תנאים שהוטלו בגזרי דין שונים במצטבר, שכן על בית המשפט לשקול בכל מקרה ומקרה את הנסיבות הספציפיות, ולהתחשב בין היתר במידה בה עונש המאסר שמוטל בסופו של דבר (לאחר הפעלת התנאים) הולם את העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק בו הופעלו אותם תנאים, זאת לצד שמירה לבל תישחק משמעותו של המאסר על תנאי והמסר הגלום בו.

16. במקרה הנוכחי, קיימים שיקולים רבים המצדיקים הפעלת עונשי המאסר על תנאי במצטבר: בעברו של הנאשם הרשעות בעבירות רבות מאוד, בין היתר בעבירות רכוש, בגין ריצה מספר מאסרים בפועל, ונראה כי דבר לא מרתיע את הנאשם, גם לא מאסרים מותנים מרובים שתלויים ועומדים נגדו. הנאשם גם אינו יכול ליהנות מהתחשבות בקבלת אחריות לביצוע העבירות, שכן הוא עמד על שמיעת הראיות. עם זאת, אני רואה להפעיל חלק מתקופות המאסר המותנה בחופף, זאת לאור נתוני הנאשם ובכללם גילו הלא צעיר ונסיבותיו האישיות.

טעם רב אני מוצא בטענת הסנגור - במישור העקרוני - לפיה חלק מהמאסרים על התנאי הוטלו על הנאשם כשהיה אסיר ולא היה מיוצג, בעוד שלו היה מיוצג - הייתה נשקלת אפשרות צירוף התיקים ומתן גזר דין אחד במספר תיקים, וכך היו עומדים לחובת הנאשם מספר מצומצם יותר של תנאים, כך שתקופת המאסר על התנאי המצטברת העומדת להפעלה הייתה פחותה לאין שיעור מהמצב הנוכחי. ואולם, עיון בגזרי הדין בהן הוטלו המאסרים על תנאי מלמד כי נפקותה של טענה זו מצומצמת ביותר. בשניים מגזרי הדין היה הנאשם מיוצג על ידי סנגור וחרף זאת לא ביקש לצרף את כל התיקים שהיו תלויים ועומדים נגדו, ולמעשה הטענה ישימה רק לגבי תיק

אחד (32238-10-13) בו הוטל על הנאשם מאסר על תנאי למשך 3 חודשים.

לא אכחד, יש גם להשקיף במבט-על על התוצאה הכוללת לאחר הפעלת התנאים. ככלות הכל ראוי שתהיה הלימה בין האירוע מושא אישום זה לבין "השורה התחתונה" של גזר הדין. כאמור, תקופת המאסרים המותנים המצטברת מגיעה כדי 19 חודשים, וראוי להורות על הפעלת חלק מתקופות התנאי בחופף. ואולם, אין משמעות הדברים להביא למצב בו ימחה ויעלם האפקט והמסר המגולם בהטלתו של מאסר על תנאי.

גזר הדין

17. לאור האמור לעיל, בשים לב למתחם העונש שקבעתי ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים שיפורטו להלן:

מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים.

אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 3 חודשים שהוטל בת"פ 32238-10-13 בבית משפט השלום בעכו ביום 2.11.2014.

אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 2 חודשים שהוטל בת"פ 23282-11-12 בבית משפט זה ביום 24.12.2014.

אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 8 חודשים שהוטל בת"פ 49406-09-14 בבית משפט השלום בעכו ביום 24.2.2015.

אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 6 חודשים שהוטל בת"פ 53043-09-14 בבית משפט זה ביום 5.5.2015.

המאסרים על תנאי יופעלו בינם לבין עצמם חלקם במצטבר וחלקם בחופף, באופן שתקופת המאסר על תנאי הכוללת שתופעל תעמוד על 10 חודשים במקום 19 חודשים. תקופה זו תופעל במצטבר לעונש המאסר שהוטל בתיק זה.

סה"כ ירצה הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 11.12.2015.

6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים, עבירת רכוש למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, וירשע בה.

אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן, עד תביעה מס' 6, בסכום של 1200 ₪. הפיצוי ישולם לא יאוחר מיום 1.12.2016, על ידי הפקדתו בקופת בית המשפט. לאחר הפקדת הסכום יועבר על ידי המזכירות למתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

עמוד 6

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ו, 05 מאי 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.